

4401 3. Beh. af Lovf. indeh. Till. til Loven om Lønninger m. v. ved Hæren.

4402

for nu at vedtage Forslaget, naar vi derved kunde slippe saa nemt fra Lønningsloven, at vi slet ikke havde Noget at bestille med den. Naar det ærede Medlem derimod lidt senere hen sagde, at man ikke skulde spille de Drumfer ud, man havde paa Haanden, og som man maasse kunde benytte til at faae Ministeren til at gaae ind paa andre Forslag, vil jeg dog bede ham betænke, om det, dersom de Naagjældende trænge til en Lønningsforhøielse — og derom synes Alle at være enige — er rigtig at lade dem betale for de Drumfer, man ønsker at beholde paa Haanden? Det kan det ærede Medlem dog vist ikke rigtig mene. Det ærede Medlem anførte en Uttring af en tidligere Krigsminister, som advarede mod at give for høie Lønninger til unge Officerer. Den nuværende høitagtede Krigsminister har allerede udtalt sig om dette Punkt, men jeg skal ogsaa sige yderligere derom, at dersom, hvad jeg ikke veed, den daværende Krigsminister virkelig har udtalt sig saaledes uden noget Forbehold og uden at finde Støtte i andre foreliggende Omstændigheder, er der imidlertid senere kommet et Moment til, som vi paa saa mange Punkter have erkjendt, nemlig, at Forandringerne i Livsforholdene og Dyrdheden af at leve i det Hele maa medføre, at en Lønning af 450 Rbd., som netop var tilstrækkelig i 1867, ikke kan siges at være det i 1873. Dette have vi erkjendt paa saa mange Punkter, at jeg tror, vi ogsaa kunne erkjende det her. Naar der af det samme Medlem blev reist Tvivl om, hvorvidt det virkelig med Sandhed skulde kunne siges, at Tjenesten skulde kunne lide ved disse for lave Lønninger, vil jeg dertil svare, at jeg ikke tror, der kan reises den allerringeste Tvivl om, at Tjenesten maa lide og det ikke Lidet, naar Lønningerne ere for lave. Den lider baade paa den Maade, som den ærede Krigsminister allerede har henledet Opmærksomheden paa, idet nemlig Tilgangen til disse Stillinger derved bliver for ringe, saaledes at man ikke faar de Vacancer, der efterhaanden opstaar, besatte — og det er for Dieblirket Tilfælde i et temmelig stort Forhold — og ligeledes derved, at de Mand, som beslaade disse Stillinger, leve under et Tryk, som gjør, at de ikke kunne have tilstrækkelig Frieidighed og aandelig Frihed til at kunne vøge deres Raad, saaledes som man maa forlange det af dem. Paa den Maade kan Tjenesten komme til at lide og det meget alvorligt, naar Lønningerne ere for ringe, thi Alle ville dog vistnok erkjende, at Intet er mere nedbydende for den aandelige Frihed, end det at leve under et stadigt pekuniært Tryk. Der

er reist en Del Betænkelse ved den Udtalelse af den ærede Krigsminister, som er gjentagen af Andre, at en ung Mand ikke skulde kunne leve af 450 Rbd. Tager vi Sagen ganske i Almindelighed og spørge, om et Menneffe, der har 450 Rbd., ikke kan opholde Livet, kan der ikke være fjerneste Tvivl om, at Enhver baade her i Salen og udenfor den vil sige: Jo, saa min Tro kan han saa; men Sagen er den, at der stilles andre Fordringer til disse Menneffer, end at de netop skulde kunne holde Livet vedlige. Man stiller store Fordringer til dem, der kræve store Udgifter fra deres Side. Naar den ærede Krigsminister i sit Foredrag ved den Behandling sagde, at han ved at beregne en Lieutenant's Beskædningsudgifter f. Ex. har gjort Regning paa, at en Uniform skal kunne være i 2 Aar, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er en Kjendsgjerning, at en Uniform bliver helt opslidt i de 6 Maaned, hvori man har Rekruter under Dressur, og Levrtiden endogsaa tager næsten aldeles en hel Uniform. En ung Officer har altsaa ganske andre Udgifter til Beskædning end unge Menneffer i samme Alder i andre Livsstillinger, og saaledes forholder det sig paa mange forskjellige Punkter. Der stilles bestemte Fordringer til Officeren, som han ikke kan frigjøre sig for, og derfor kan man sige om ham, hvad man ikke kan sige i Almindelighed, at han ikke kan leve af 450 Rbd. Jeg kan derfor kun gjentage, hvad jeg sluttede med før, idet jeg paa det Indstændigste vil opfordre til, at man stemmer for Ministerens Forslag. Skulde man have Valget imellem Ministerens Forslag og det subsidiaire Forslag, der er stillet, vilde jeg ubetinget foretrække Ministerens Forslag, fordi man ved at vedtage det subsidiaire Forslag vil komme ind paa mange Tilfældigheder, som man helst skulde undgaa, og fordi Vedtagelsen af Hovedforslaget dog ikke i finansiel Henseende har saa overordentlig stor Betydning, at en Nedtættelse til det Halve kan være af nogen Vægt for Staten. Det er imidlertid en Selvsølge, at jeg, dersom der, hvis Hovedforslaget fortaffes, kommer til at foreligge Spørgsmaalet om at stemme for eller imod det subsidiaire Forslag, vil stemme for dette, idet jeg harer til dem, som hellere ville have Noget end Intet.

B. Holm: Jeg skal ikke indlade mig paa en Forhandling med den ærede sidste Tale (Anfører) om, hvorvidt 450 Rbd. er nok at leve af eller ikke, thi det er Noget, jeg er bange for, vi aldrig blive enige om. Jeg kan gjerne ind-